MASTER
NEGATIVE
NO. 91-80391-2

AUTHOR:

SCHOMANN, GEORG

TITLE:

G.F. SCHOEMANNI EMENDATIONES ALIQUOT...

PLACE:

[GREIFSWALD]

DATE:

[1861]

Master Negative #

91-80391-2

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Schömann, Georg Friedrich, 1793-1879.
...G.F. Schoemanni emendationes aliquot locorum corruptorum in Apollonii libro de adverbiis.
[Greifswald,] typis Frid. Guil. Kunike, [1861].
16 p. 26 cm.

"Index scholarum in Universitate Litteraria Gryphiswaldensi"...

Vol. of pamphlets.

375969

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm
REDUCTION RATIO: 13 1/2
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 12-30-91
INITIALS M.B.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

40·2

INDEX SCHOLARUM

IN

UNIVERSITATE LITTERARIA GRYPHISWALDENSI

PER SEMESTRE HIBERNUM

ANNI MDCCCLX—LXI

A DIE XVI. MENSIS OCTOBRIS

HABENDARUM.

INSUNT G. F. SCHOEMANNI EMENDATIONES ALIQUOT LOCORUM CORRUPTORUM IN APOLLONII LIBRO DE ADVERBIIS.

TYPIS FRID. GUIL. KUNIKE REG. UNIVERS. TYPOGR.

UNIVERSITATIS LITTERARIAE GRYPHISWALDENSIS

RECTOR

ALBERTUS HOEFER

CUM

SENATU ACADEMICO

S. D.

CIVIBUS ACADEMICIS.

Quum nuper veterum grammaticorum de adverbiis placita tractaremus, disputationi nostrae addituri eramus aliquot animadversiones in Apollonii libellum olim in adversaria coniectas; sed brevitate temporis exclusi rem distulimus. Itaque quae tunc reponenda fuerunt, nunc expromere placuit, non multa illa quidem et perquam pleraque levia, nec lectores facile alios invitatura, nisi quos tetrici grammatici sermo horridus ac saepe perplexus et tenebricosus a cognoscendis eius libris non deterruerit, sed propter hoc ipsum non indigna, quibus in huiusmodi scriptiuncula locus in quo delitescant concedatur. Ceterum maiorem partem animadversionum nostrarum occupatam videmus Skrzeczkae, viri doctissimi, sollertia, qui in programmate gymnasii Kniphofiani, Regimontii a. 1853 edito, post Apollonii doctrinam de partibus orationis luculenter explicatam etiam huius de adverbiis libelli emendationes non paucas et plerasque certissimas proposuit. Restant tamen in libello corruptissimo permulta nunc quoque vitia, quae emendationem poscant, restabuntque etiam in posterum non pauciora, quibus certa medicina adhiberi vix posse videatur, nisi si forte codex aliquis integrior repertus fuerit. Nam hunc, qui unus adhuc innotuit, Parisinum no. 2548, princeps editor Immanuel Bekkerus satis male habitum esse testatur, quippe atramento scriptum parum nigro multisque locis evanido, compendiatis plerumque extremis versibus, accentibus prope nullis, membris orationis et ipsis vocibus raro distinctis, denique chartis passim madore corruptis, ut non mirum sit, scripturam multis locis aut plane deletam aut lectu difficillimam atque ambiguam fuisse. Tanto magis autem praedicanda est primi editoris sollertia et sagacitas, cuius merito factum est, ut pleraque saltem expedite nunc legi atque intelligi possint.

Emendationem autem poscere videntur quae statim initio libelli scripta sunt p. 529, 17: ἡ ἐκ τοῦ Τρύφωνος διάβασις ἐνεργητικὴ διαβιβάζεται ἐπὶ τὸν Διονύσιον. Nempe loquitur Apollonius de huiusmodi exemplo: Τρύφων τύπτει Διονύσιον, ubi subiecto actio tribuitur transitiva: talem autem actionem non διάβασιν ἐνεργητικήν sed διάθεσιν aut ἐνεργητικὴν aut διαβιβαστικὴν dicere solet, velut de constr. III, 32, p. 298, 15: διαβιβαστικῆς διαθέσεως ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον. Et quemadmodum ib. p. 290, 3 ἡ ἐκ τῆς εὐθείας ἐνεργητικὴ διάθεσις dicitur, sic non dubito quin hoc loco ἡ ἐκ τοῦ Τρύφωνος διάθεσις ἐνεργητικὴ scriptum fuerit. Huc accedit quod διάβασις ἐνεργητική sic demum recte dici potuisse videtur, si esset etiam alia quaepiam διάβασις non ἐνεργητική, quam nullam esse manifestum est.

P. 530, 5 post protasin, ἡνίκα μέντοι οὐ κατηγορεῖ ὀνόματος, apodosin excidisse iam Skrzeczka monuit: quid supplendum sit aut e p. 529, 23 colligi potest, ἐκαλεῖτο ἐπίρρημα, aut e p. 530, 16, ἐπίρρημα ἐγένετο. Quod autem in eadem pagina v. 25 editum est: ἐπίρρημα δὲ οὐ μὴ δίχα ῥήματος (scil. συγλεῖον λόγον ἔστιν ἐπινοῆσαι), quum in cod. scriptum sit οὐ μήν, quamvis lenis sit correctio, vereor tamen ut Apollonius ipse in huiusmodi contextu οὐ μή dixerit. Scripsit fortasse ἐπίρρημά γε μὴν οὐ δίχα ῥήματος.

P. 534, 9: ἡ οὔ ἀπόφασις, μαχομένη τῇ ναί καταφάσει, τὰ ἐν καταφάσει ῥήματα ἀναιρεῖ, ἅπερ ἐστὶν ὁριστικά, ἔχοντα ἐν αὐτοῖς τὴν κατάφασιν, ἀνθ' ἧς καὶ πολλάκις παραλαμβάνεται, οὐ γράφω, οὐ ποιῶ. Vix dubitari potest quin Apollonius non haec tantum exempla, in quibus ἀπόφασις est, posuerit, sed praemiserit etiam exempla καταφάσεως per verbi indicativum factae, quemadmodum paullo infra, ubi de imperando et vetando loquitur, v. 14: γράφε, μὴ γράφε, λέγε, μὴ λέγε. Igitur excidit γράφω ante οὐ γράφω, ποιῶ ante οὐ ποιῶ*). — Sed gravior corruptela est in eiusdem paginae parte postrema, ubi de aoristo Apollonius loquitur, quem indefinitam temporis praeteriti significationem habere dicit, tam quae perfecti quam quae plusquamperfecti propria sit, ideoque comparari quodammodo posse cum nominibus, quae tam masculino quam feminino generi significando usurpentur. Hinc etiam ἀόριστον dictum esse κατὰ ἀπόφασιν τοῦ μὴ ὁρίζειν τὸν παρῳχημένον, v. 30. Hactenus omnia sana, sed quae sequuntur, διὸ καὶ κατὰ ἀπόφασιν τῶν προειρημένων δύο χρόνων ἐθεματίσθη, etiamsi quis idem significare posse dicat, quod est ap. schol. Dionys. p 894, 14: ὁ ἀόριστος ἐπ' ἀναιρέσει τῶν ὁριζόντων εἴρηται, aut apud Choeroboscum, B. A. p. 1281, 15: ἐὰν τὰ παρελθόντα ἄδηλα ὦσι πότε παρῆλθον, ἀποτελεῖ τὸν λεγόμενον ἀόριστον, οἷον ἔτυψα· ἄδηλον γὰρ εἴτε νεωστὶ εἴτε πρὸ πολλοῦ, tamen hanc sententiam ab hoc loco alienam esse apparet. Primum enim sic nihil aliud diceretur, quam quod modo dictum erat, deesse aoristo talem praeteriti temporis definitionem, qualem

*) Dronkius, in N. Museo Rhen. XII p. 338, hanc omnem de negationibus οὔ et μή disputationem, quae est p. 534, 9—17 ab hoc loco alienam, veram autem eius sedem p. 530, 20 esse autumat ante disputationem de adverbiis temporalibus: scilicet quod ibi quoque aliquid de negationibus dictum est. Atqui dictum de iis hactenus tantum est, quatenus saepenumero item ut alia quaedam adverbia sine verbo ponuntur, ubi id ex orationis contextu subaudiendum est: nunc autem de modis verborum dicitur, quibuscum coniunguntur, οὔ cum indicativo in respondendo, μή cum imperativo in vetando. De constructione autem adverbiorum cum modis Apollonius p. 533 demum dicere incipit, quamobrem ab isto, quem Dronkius designavit, loco hanc de οὔ et μή observationem alienam esse apparet. — Ceterum cum nostro loco comparari possunt quae disputantur de constr. II, 12 p. 117, 25.

habeant perfectum et plusquamperfectum, quod quid opus erat iterum aliis verbis dici? praesertim cum coniunctione διό, quasi nunc demum ratio appellationis redderetur, quam modo redditam legimus: deinde autem pugnat etiam haec sententia cum iis, quae statim sequuntur, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ σώφρων τὸ ὁ προσλαβὸν νοεῖται μόνως ἀρσενικόν. Manifestum est enim comparari ab Apollonio aoristi significationem temporis cum nominum communium significatione indefinita generis, ut quemadmodum haec modo ad masculinum genus designandum accomodantur, scilicet addito articulo masculino ὁ, modo ad genus femininum, addito articulo ἡ, sic etiam aoristus modo perfecti temporis significationem accipere dicatur, addito scilicet adverbio huic tempori accommodato, quale veteribus ἄρτι esse visum est, τὸ ἅμα νοήματι ἡνυσμένον significans, ut ait Apollonius v. 25, modo autem plusquamperfecti, addito scilicet adverbio πάλαι. Atque hanc sententiam disertis verbis prolatam videmus a recentioribus grammaticis, qui nusquam non Apollonium auctorem sequi solent, velut a schol. Dionys. p. 889, 27: σὺν μὲν τῷ ἄρτι ταὐτὸν δύναται τῷ παρακειμένῳ, τέτυπα — ἔτυψα ἄρτι· τῷ δὲ πάλαι ἴσον δύναται τῷ ὑπερσυντελικῷ, οἷον ἐτετύπειν — ἔτυψα πάλαι. P. 891, 32: τοῦ ἄρτι τοίνυν τῷ ἀορίστῳ διδομένου γίγνεται παρακείμενος, οἷον ἐποίησα ἄρτι — πεποίηκα· τοῦ δὲ πάλαι προσνεμομένου ὑπερσυντελικὸς γίγνεται, οἷον ἐποίησα πάλαι — ἐπεποιήκειν. Choerobosc. p. 1281, 18: ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ἀόριστος, ἐὰν μὲν προσλάβῃ τὸ ἄρτι, ἰσοδυναμεῖ τῷ παρακειμένῳ, — — ἐὰν δὲ προσλάβῃ τὸ πάλαι, ἰσοδυναμεῖ τῷ ὑπερσυντελικῷ Itaque nostro loco illud κατὰ ἀπόφασιν ferri non potest, repetitum nimirum librarii errore ex versu 29, 30; Apollonius autem aut εἰς ἔμφασιν scripsit, aut fortasse εἰς ἀπόφανσιν, quod vocabulum quam facile cum altero permutari potuerit in oculos incurrit, suntque eius permutationis exempla complura a Bekkero correcta, velut de constr. p. 245, 3. 277, 1. 279, 19. 285, 3. — P. 536, 28 impugnatur eorum sententia, qui οἴμοι et ὤμοι ex οἴ et ὤ cum dativo pronominis composita esse censebant: οὔ φασι τὸ οἴμοι ἢ ὤμοι ἓν εἶναι, ἐκ δὲ ἀντωνυμικοῦ τοῦ μοί καὶ τοῦ οἴ ἢ ὤ συντάσσεσθαι. Apollonium non sic, sed aut τοῦ ἐμοί aut fortasse τοῦ ἐμοί ἢ μοί scripsisse ipsius verba fidem faciunt p. 537, 3: ὅτι καί, ὡς ἔφαμεν, τὸ πλῆρες τῆς φωνῆς ἀκούουσιν ὢ ἐμοί, ὡς ἔχει παρὰ Παρθενίῳ· ὢ ἐμὲ τὴν τὰ περισσά. Ceterum suam de his exclamationibus sententiam Apollonius etiam de pronom. p. 42 profert, eamque a plerisque probatam esse constat. Vid. Epimerism. Il. in Crameri Anecd. Paris. III p. 336. Orion. p. 171, 6. Etym. Gud p. 578, 35. — In eadem disputatione p. 537, 21 non, quemadmodum Bekkerus edidit, οἴ μοί μοι, sed coniunctim οἰμοιμοῖ scribendum fuisse quum ex universo huius loci contextu, tum e p. 588, 25 manifestum est: τὰ πρωτότυπα θέλει ὁπωσδήποτε περισπᾶσθαι, ὡς ἔχει τὸ οἰμοιμοῖ καὶ τὸ ὀτοτοῖ καὶ τὸ οἰοιοῖ*). Paullo infra p. 537, 28 legitur: πῶς δ' οὐχὶ καὶ γελοῖον ἐν τῷ ὠοιοὶ ἐκ τρίτου ἀντωνυμικοῦ παρακεῖσθαι: scripsit autem sine dubio Apollonius ἐν τῷ ὠοιοί τὸ οἷ ἐκ τρ. ἀντ. παρ. — P. 338, 5, postquam propositum est nulla verba a pronominibus primae et secundae personae, ἀπ' ἀντωνυμιῶν τῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον, derivata esse, adduntur haec: προστέθεικα δὲ δεύτερα, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀπὸ τρίτου παραγόμενον σύναρθρόν ἐστι

*) In eadem pagina 588 v. 26 scribi debuit φαίνεται ὅτι καὶ τὸ εἰοί κατά τοῦτο σημειώσεται, non εἰοῖ. Notatur enim altera scriptura, ut non probanda.

καὶ ταύτῃ ἄλογον· λέγω τὸ σφετερίζω. Sed scribendum est: προστέθεικα δὲ καὶ δεύτερον,
ἐπεὶ τὸ ἀπὸ τρίτου παραγόμενον ἀπὸ συνάρθρου ἐστίν. Nempe quum contra eos, qui in
οἴμοι pronomen inesse indicabant, verbum ab οἴμοι ductum οἰμώζω afferatur, in hac
disputatione satis fuerat, primae personae pronomen commemorari: additur tamen insuper
ne a secundae quidem personae pronomine verba derivari, in tertia vero persona rem
paullo aliter se habere, siquidem verbum σφετερίζω non quidem ab ipso personali pro-
nomine, sed tamen ab huius personae possessivo (ἀπὸ συνάρθρου) factum sit, quod pro-
pter hanc ipsam causam ἄλογον esse dicitur, h. e. diversam rationem habere quam οἰμώζω,
quod ab ipso personali μοί descendere dicendum foret, si hoc in οἴμοι inesse statueretur.
Ceterum etiam ab ipso personali tertiae personae pronomine σφέ, cuius priscam formam
σϜέ fuisse constat, verbum σϜέθω, hinc autem Ϝέθω, denique ἔθω, itemque a latino pro-
nomine sui suesco factum esse nuper Christius, haud scio an primus, coniecit (Auf.
der griech. Lautlehre p. 121), de qua coniectura quid iudicandum sit, a linguistis fortasse
sub Kuhnii vexillo militantibus nos semipagani edocebimur

Loquitur deinceps Apollonius de δεῖ et χρή, quae non pro adverbiis, quemad-
modum multis visum erat, sed pro verbis habenda esse verissime quidem, sed argu-
mentis non pariter omnibus veris, longa et spinosa disputatione demonstrat, in qua
describenda passim a librariis erratum esse non sane mirum est. Ac primum quidem
p. 539, 23 de infinitivo, quocum verba illa construuntur, haec scripta legimus: Πᾶν
ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐστι πράγματος, καὶ εἰ ἔστιν εἰπεῖν αὐτὸ τὸ γενικώτατον ῥῆμα, τὸ παρυφιστά-
μενον τὸ οὐκ ἐγγινόμενον ἐν προσώποις, τουτέστιν ὃ δηλοῖ τὸ ἀπαρέμφατον, in quibus haec po-
strema verba pro apodosi haberi possint ad superiorem hypothesin εἰ ἔστιν εἰπεῖν κτλ.
Sed hanc ipsam hypothesin permiram mihi videri fateor, et magis etiam miram talem
apodosin subiunctam. Nam infinitivum esse τὸ γενικώτατον ῥῆμα non hypothetice sed
pro certo Apollonium positurum fuisse credo, quemadmodum de constr. III c. 13, p. 229
rem luculenter exposuit. Itaque delenda erit coniunctio illa hypothetica vel, ut veteres
dicebant, continuativa. Deinde pro passivo participio τὸ παρυφιστάμενον, cuius probabi-
lem rationem nullam reddi posse video, rescribendum erit activum τὸ παρυφιστάνον:
hinc pendet accusativus τὸ οὐκ ἐγγινόμενον ἐν προσώποις, scilicet πρᾶγμα, quod e supe-
riore membro subaudiri debet. Sic de constr. III, 13. p. 229. 15 πρᾶγμα ἐγγινόμενον
ἐν προσώποις illud est, quod cum personarum adsignificatione per verbum finitum indica-
tur. Denique postrema verba nihil nisi nominis interpretationem esse arbitror: hoc
esse, quod significet nomen illud ἀπαρέμφατον, scilicet carere infinitivum personarum,
in quibus τὸ πρᾶγμα sit, παρεμφάσει, h. e. adsignificatione. Sed Apollonium aut τοῦτο
γάρ ἐστιν aut καὶ τοῦτό ἐστιν scripsisse credo. — Paullo post, v. 28, ubi legitur ἐπεὶ ἅπαξ
παρυφίσταται ὀνοματικῇ κατηγορίᾳ τοῦ πράγματος, nominativum pro dativo reponendum esse
manifestum est. Quid sit κατηγορία τοῦ πράγματος monui in prooemio h. a. aestivo p. 15
not. 34. — De significatione porro verborum δεῖ et χρή Apollonius p. 540 sic statuit,
ut ἔλλειψιν quandam (v. 16) vel διάθεσιν ἐλλειπτικήν (v. 10) iis indicari autumet, h. e. de-
fectus cuiusdam significationem, eamque transitivam, quam sententiam etiam de constr. III,

c. 16 profitetur, neque aliis eam displicuisse videmus. Cf. e. c. Choerobosc. p. 1277.
Itaque in huiusmodi enuntiatione, δεῖ Ἀπολλώνιον γράφειν, infinitivum γράφειν pro subiecto
verbi haberi vult, Ἀπολλώνιον pro obiecto, quasi dictum sit: λείπει τὸ πρᾶγμα τὸ ἐκ τοῦ
γράφειν Ἀπολλώνιον, h. e. actio, cuius notio inest in infinitivo γράφειν, defi-
cit Apollonium. Sed quae v. 12. leguntur: καὶ ἡ διάθεσις οὖν ἡ τοῦ δεῖ ἐλλειπτικὴ μετὰ
τοῦ ἀπαρεμφάτου εὐθείᾳ συντασσομένη μέτεισιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν, emendationem requirunt.
Neque enim hoc dicere Apollonius potuit, illam διάθεσιν, quam δεῖ significet, unaque
cum ea infinitivum cum nominativo constructum transire in accusativum, sed hoc tantum,
infinitivum verbo δεῖ adiunctum ipsum nominativum esse. Sed quum de sententia du-
bitari nequeat, emendandi viae plures sunt. Equidem haud improbabile puto Apollonium
scripsisse: καὶ ἡ διάθεσις οὖν ἡ τοῦ δεῖ ἐλλειπτικὴ ἐκ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἐν εὐθείᾳ συντασσο-
μένου μέτεισιν ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν. Nam actio transitiva, qualem δεῖ significare vult, ex
subiecto suo in obiectum transire (μετιέναι vel διαβιβάζεσθαι) etiam alibi dicitur. (cf. quae
supra de p. 529, 17 diximus.), et ἐν εὐθείᾳ infinitivum p. 540, 18 habemus. Conf. gramm.
in Bachmanni Anecd. II. p. 313, 22: ταῦτα δέ (loquitur de δεῖ, χρή et similibus quae im-
personalia dici solent), κυρίως ἀπὸ εὐθείας τὴν προέλευσιν ἔχουσιν, scilicet ab infinitivo, qui
quum nominis instar sit, etiam casuum vicibus fungitur. — Porro autem apud Apollonium
v. 18 haec scripta sunt: ἔστι γοῦν καὶ τὸ ῥῆμα ὅτε φθάνει ποτὲ ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὀνόματος,
καὶ τὸ τηνικαῦτα καταλαβέσθαι τὸ ἀπαρέμφατον ὡς οὐκ ἔστιν εὐθείας, ἀντιμετειλημμένον δὲ εἰς
αἰτιατικήν, quae, quum de sententia, qualis esse debeat, dubitari non possit, in hunc fere
modum refingenda videntur: ἔστι γοῦν καὶ ὁπότε τὸ ῥῆμα φθάνει ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ ὀνόμα-
τος, καὶ τὸ τηνικαῦτα καταλαβέσθαι κτλ. Verbum, inquit, quod defectum indicat, si quando
cum nominativo alicuius nominis construitur, ibi animadverti potest infinitivum accusa-
tivo, non nominativo casu poni, ut si pro infinitivo nomen verbale declinabile substi-
tuatur, velut περίπατος pro περιπατεῖν, non ὁ περίπατος dicendum sit, sed τὸν περίπατον, ve-
luti ἀπολείπει Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον. Itaque quum δεῖ similem atque ἀπολείπει signifi-
cationem habeat, etiam sic dici posse ait: δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον, quod exemplum
infra v. 26 legitur. Sed ibi quae proxime antecedunt, ἀλλὰ καὶ ὁ περίπατος ἐν τῷ ῥήματι
γινόμενος (h. e. si ὁ περίπατος verbi subiectum sit), αἰτιατικὴν μεταποιεῖ τὸν Ἀπολλώνιον, ὡς
εἰ καὶ αὐτὸ τὸ δεῖ ἀντιμεταλάβοι (scil. ὁ περίπατος) ἀντὶ τοῦ λείπει (sic enim pro λείπειν scri-
bendum est), haec ab hoc loco aliena esse apparet; pertinent enim ad diversum con-
structionis genus, in quo nomen non, ut in illo exemplo, subiectum, sed obiectum verbi,
ideoque non nominativo sed accusativo casu ponendum est. Apparet igitur transposi-
tione locum sanandum esse, ut hoc exemplum δεῖ Ἀπολλώνιος τὸν περίπατον statim sub-
iungatur illi alteri, quod est v. 23, ἀπολείπει Ἀπ. τὸν περίπατον, pro eo autem, quod nunc
v. 26 legitur, scribendum esse δεῖ Ἀπολλώνιον ὁ περίπατος. — Etiam quae porro sequuntur,
usque ad v. 32, admodum perturbata sunt: sed gravior corruptela est quam cui conie-
ctura mederi possit. Hoc tantum liquere arbitror, pro εἰ καί v. 27 scribendum esse εἴ
τις: deinde Apollonium locutum esse de constructione passivi δέεται cum nominativo
nominis, eamque composuisse cum altera λείπεται τοῦ περιπάτου Ἀπολλώνιος, quemadmodum

de constr III. 32 p. 289, 26 δέομαι σοῦ interpretatur τῆς σῆς βοηθείας λείπομαι. Denique v. 30 post οὕτως excidisse exemplum huiusmodi, δεῖ γράφειν Ἀπολλώνιον, iam Skrzeczka animadvertit. — Porro p. 541, 27 legitur: ἀλλὰ καί τοῦτο ἀπεδείχθη, ἐν οἷς ψυχικῆς παρεμφάσεως ἦν ἐμφατικὰ τὰ ἀπαρέμφατα, οὐδὲ ῥήματα ἐγκλίσεως μεμοιραμένα, ὀνόματα δὲ τῶν πραγμάτων. sed res ipsa docet οὐκ ἦν ἐμφατικά scribendum esse. Ἐν οἷς ab Apollonio nonnunquam sic usurpatur, ut causam et rationem indicet, quo sensu apud antiquiores ἐν ᾧ, in nostro vernaculo sermone i n d e m dicitur. Cf. p. 530, 17. 549, 13. Jam vero proximorum verborum nullam constructionem esse apparet, nisi inseratur infinitivus εἶναι, pendens ille a verbo ἀπεδείχθη, sed a librariis omissus, inter ῥήματα et ἐγκλίσεως. Mox autem in his, τοῖς δὲ ὀνόμασι μᾶλλον τὰ ῥήματα συνοιστά ἐστιν, ὡς ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι τῶν ῥημάτων τὰ ἐπιρρήματα, praepositio ἐν vereor ut defendi possit exemplis a Skrzeczka allatis, de constr. p. 233, 7 et 250, 13, quae et ipsa corrupta esse cum Bekkero iudico: neque iniuriam me Apollonio facere puto, si eum ὡς ἂν vel ὡσάν scripsisse suspicer. abusu huius particulae apud labentis graecitatis scriptores satis frequenti in comparationibus, cuius iam apud Polybium non pauca exempla deprehendas, sed magis apud recentiores pervagato, unde etiam hodierni Graeci suum σάν, ex ὡσάν decurtatum, plane pro ὥσπερ usurpant. — P. 542, 19 propter augmentum in ἔδει manifestum esse dicitur τὸ δεῖ ὅτι ῥῆμά ἐστι, καὶ οὕτως ὥ σ τ ε τὸ συγκεχυμένον τῶν χρόνων διαστέλλειν. Scripsit, opinor, Apollonius, καὶ οὕτως οἷόντε — διαστέλλειν: q u o n i a m v e r b u m e s t δεῖ, h i n c f i t, u t t e m p o r a d i s t i n g u e r e p e r a u g m e n t u m p o s s i t. — P. 543, 12. posteaquam de χρή dictum est ut per apocopen e χρῆσι decurtato (cf. de constr. III, 15 p. 238, 23) leguntur haec: ὅπερ ἐπίμεμπτον ἐν τῇ κατὰ τὸν παρατατικὸν προφορᾷ κατὰ τάσιν, ἐχρῆν, ὅτι καὶ σὺν τῷ ν λέγεται, ἐ χ ρ ῆ ν. Semel hoc ἐχρῆν poni satis erat; deinde pro ὅτι καὶ non dubito quin καὶ ὅτι scribendum sit, et paullo ante aut καὶ κατὰ τάσιν, aut etiam κατά τε τάσιν, cum Bekkero. Sed etiam ὅπερ, quum nihil processerit quo referri possit, cum διόπερ mutandum erit. Similiter peccarunt librarii p. 578, 27 et p. 608, 19, nisi quis ibi cum O. Schneidero (N. Mus. Rhen. III p. 448) μετεγράψαντο pro μετέγραψαν τό scribere malit; quamquam activum equidem praestare puto.

In proxima disputatione de adverbio ἔκητι p. 545, 31 legitur: οἱ δὲ σύνδεσμοι οὔποτε κατ' ἰδίαν σημαίνουσί τι, συνδέουσι δὲ τοὺς λόγους ἐ ξ ε τ ά ζ ο ν τ ε ς, καὶ οὕτως συνδέοντες καὶ ἑνοῦντες. Sed illud ἐξετάζοντες quid significare possit, nemo dixerit. Scripsisse Apollonium credo ἑξῆς τάσσοντες. Hanc enim coniunctionibus vim grammatici passim tribuunt, ut τάξιν quandam s. ordinationem sententiarum designent. Ipse Apollonius de coni. p. 497, 6: ὁ γὰρ λέγων Ἀ ρ ι σ τ[ο φ ά ν η ς ἔ γ ρ α ψ ε ν,] ε ἶ τ α Ἀ π ο λ λ ώ ν ι ο ς, τάξεώς ἐστι παραστ[ατικός]. ib. p. 501, 2: οἱ αἰτιολογικοὶ σύνδεσμοι καὶ ἀκολουθίας εἰσὶ δεκτικοὶ καὶ [τά]ξεως: sic enim lacunam explendam esse nemo dubitabit. Et in Dionysii libello p. 642, 21 coniunctionis definitio haec est: σύνδεσμός ἐστι λέξις συνδέουσα διάνοιαν μετὰ τ ά ξ ε ω ς, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας κεχηνὸς πληροῦσα, quam definitionem commentatores Dionysii sic corrigunt, ut praeter τάξιν etiam δύναμιν coniunctionibus significari dicant, velut schol. p. 952, 7: et Priscianus quoque, Apollonii fortasse auctoritatem secutus, XVI, 1, v i m et o r d i n a t i o n e m iis demonstrari docet. Nimirum τάξιν eae coniunctiones demonstrare dicendae sunt, quae alterum alterius aut causam aut conditionem aut concessionem aut effectum aut finem aut consequentiam esse indicant. estque hoc τάξεως vocabulum non, quemadmodum multis visum est, de loco in verborum compositione, sed de eo potius accipiendum, quem quidque in rerum ipsarum connexione obtinet*). V i s autem s. δύναμις iis coniunctionibus demonstratur, quae aut ὕπαρξιν aut βεβαίωσιν aut ἀναίρεσιν (ut ἄν, ubi ἀναιρετικὸς σύνδεσμος esse dicitur) aut δισταγμόν aut μείωσιν aut ἐπίτασιν, denique aliquam iudicii modalitatem indicant, ex quo genere eae fere omnes sunt quae expletivae v. completivae (σύνδεσμοι παραπληρωματικοί) appellantur, quoniam, ut est apud Dionysium, τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας πληροῦσιν. Quamquam haec verba iam Apollonii aetate a plerisque male accepta esse huius disputatio demonstrat, de constr. III, 28 p. 266, 20; et Byzantii magistri, inscitiam suam Dionysio obtrudentes, in libellum eius p. 643, 11 hanc expletivarum definitionem intulerunt, ut essent ὅσοι μέτρου ἢ κόσμου ἕνεκεν παραλαμβάνονται, quam ab ipso vetere auctore profectam esse nunquam adducar ut credam. Sed haec res longiorem disputationem postulat ab hoc loco alienam.

Fuerunt qui ἔκητι in coniunctionibus numerandum esse censerent, quorum sententiam Apollonius quum propter alias causas, tum propter compositum ἀέκητι improbandam esse docet: nam coniunctiones cum ᾱ privativo componi non posse. Cf. de coni. p. 497, 31. 498, 32. Sed in verbis, quae de adv. p. 544. 1. 2. sic scripta extant: οὐκ ἔνδεκτον οὖν τὸν ἔ κ η τ ι σύνδεσμον ὄντα . . . πει στερήσεως γεγενῆσθαι, pro πει equidem in codice σει esse crediderim, scriptumque fuisse ἐν συνθέσει στερήσεως. Nam στέρησις vocatur ipsum illud ᾱ στερητικόν (cf. p. 547, 31.), et ἐν συνθέσει στερήσεως γίνεσθαι eodem modo dictum est atque ἐν προσθέσει ἐστὶ τοῦ σ̄ τὸ ο ὕ τ ω ς p. 578, 13, ἐν ἀποβολῇ τοῦ ξ̄ γενόμενον τὸ ὑ π ό δ ρ α p. 550, 1, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστὶ τοῦ ῑ p. 562, 9, aliaque passim similia. — Mox v. 5 in his, εἰ ὅ λ ω ς κατὰ ἀπόφασιν τὴν τῶν συνδεομένων παραλαμβάνοιτο, deest verbi subiectum neque ex iis, quae praecesserunt, intelligi potest. Scripsit, opinor, Apollonius non otiosum illud adverbium ὅλως, sed ὁ λόγος: s i e n u n t i a t i o c u m n e g a t i o n e c o n i u n c t o r u m p r o f e r a t u r, h. e. sic ut quae per coniunctionem connexa sunt negentur (cf. de coni. p. 498, 22); λ ό γ ο ι ἀπὸ συναφῆς connexae per coniunctionem enuntiationes dicuntur de coni. p. 518, 8.

P. 545 ἀέκητι ex ἀεκαστί factum esse dicitur, abiecta littera σ, et ᾱ ionice in η̄ mutata. Itaque v. 6 non ἐνδεήσαντος τοῦ τ̄, sed ἐνδεήσαντος τοῦ σ̄ scribendum fuit, quemadmodum v. 10 recte scriptum est. — P. 546, 9: τὸ ἠνορέα, ἁπλοῦν νοούμενον ἁπάντοτε, οὐ καταστήσεται. Interpunctionem mutandam esse, ut adverbium non cum participio sed cum verbo construatur, recte Skrzezka monuit; ἁπάντοτε autem, quod idem vir doctissimus cum πάντως permutari voluit, tolerari posse puto. — Mox v. 10 quae leguntur, παρὰ το ἀ ν ή ρ ἢ την ἀ ν έ ρ ο ς γενικήν, ἢ τὴν συγκεκομμένην ἀ ν δ ρ ό ς τὸ ἠ ν ο ρ έ α συστήσεται ἢ ἀ ν ε ρ ί α, ὡς αἰθέρος αἰθερία, non dubito quin sic refingenda sint: οὐκ ἠ ν ο ρ έ α συστήσεται, ἀλλ' ἀ ν ε ρ ί α. Ceterum conferenda sunt, quae de ἠνορέη et ἀνδρία dicuntur de coni. p. 499, 22.

*) Cf. Apollon. de constr. II, 18 p. 132, 14.

Gravior corruptela est p. 547, 21: ἀλλὰ φήσει τις ὅτι, εἴπερ δοίημεν, παρα τὸ ψευδω καὶ σαφῶ τὰ ὀνόματα ἐγίνετο. Loquitur Apollonius de adiectivis ψευδής et σαφής, quae ipse non primitus e verbis orta, sed ex ἀψευδής et ἀσαφής facta esse vult. Alii, quorum nunc sententiam sibi opponi fingit, probabilius putabant a verbis ψευδῶ et σαφῶ illa derivata esse, si modo concederetur haec verba, quae nusquam comparent, praesumi. Hoc enim apparet significari verbis εἴ δοίημεν, quamquam planior foret oratio in hunc modum conformata: ὅτι, εἴπερ δοίημεν τὸ ψευδῶ καὶ σαφῶ, παρὰ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἐγίνετο, aut etiam παρὰ τὸ ψ. καὶ φ., εἴπερ δοίημεν, τὰ ὀν. ἐγίνετο. Sed ut tolerari vulgata lectio possit in scriptore nullius rei minus quam plane et perspicue loquendi studioso, haec tamen, quae statim sequuntur, τὰ δὴ ἐν ὀξείᾳ προφορᾷ καὶ ἐν κλίσει τῇ διὰ τοῦ ευς ἐκ ῥημάτων ἀναγόμενα κατὰ σύνθεσιν παραλαμβάνεται, nullo modo cum praecedentibus cohaerent, satis bene autem procedit disputatio, si deletis illis cum superiore propositione coniunguntur: εἰ δέ τις καὶ τὸ ἀκριβὲς ἐπιστήσειε, καὶ τὸ ἀψευδής καὶ ἔτι τὸ ἀσαφής πρότερα ἂν εὕροι τοῦ ψευδής καὶ σαφής. τὰ δὴ ἐν ὀξείᾳ προφορᾷ κτλ.; quamquam γάρ quam δή scriptum mallem. Utut est, istud ἀλλὰ φήσει τις — — ἐγίνετο ab hoc contextu alienum esse apparet. Ceterum v. 23 non διὰ τοῦ ευς sed διὰ τοῦ ης scribendum fuisse res ipsa demonstrat, et pro ἀναγόμενα usus loquendi παραγόμενα poscit; v. 29 autem lacuna, quae est inter καί et συνήθως, commode explebitur inserta coniunctione ἐπεί: denique in v. 33 scribendum censeo, οὐκ ἄρα ἄπορον τὸ σχῆμα, δόκησιν ἔχον συνθέσεως, τὸ τοῦ ἀέκητι, pro eo quod editum est ἐκ τοῦ ἀέκητι. Nempe hoc dicit Apollonius, formam adverbii ἀέκητι, quamvis compositionis ex ἕκητι et α privativo speciem praeferat atque sic pugnare videatur cum observatione grammaticorum, qui adverbia cum α privativo componi negabant (p. 544, 19), non tamen inexplicabilem (ἄπορον) esse, quippe quum ἀέκητι non ex ἕκητι et α privativo factum, sed a verbo ἀεκάζω ortum sit (p. 545, 4 seq.); hinc enim ἀεκαστί, atque ex hoc rursus deleta littera σ, et α ionice in η mutata, ἀέκητι, ex ἀέκητι autem, abiecta littera privativa, ἕκητι extitisse.

P. 548, 29. Plurima adverbia in ι barytona sunt, τά τε ὀξυνόμενα ἐν τηνι τηρησει ἐστὶ κατὰ τὴν ὀξύτητα. Scripsit fortasse Apollonius ἔν τινι τηρήσει, quo significaret adverbia in ι, quae oxytona essent, observationi cuidam subiecta esse h. e. analogiam quandam sequi, quae observanda esset. De uno horum genere dictum est p. 545, 12 sqq. — Exponitur porro elisam litteram σ in multis vocabulis causam esse retrahendi accentus, velut quum pro oxytonis δεσποστής, ἐργαστής dicatur δεσπότης, ἐργάτης, et e συνεληλασμένοι paroxytono fiat συνεληλάμενοι proparoxytonum (cf. p. 545, 10). Sequitur p. 549, 9, τό γε μὴν συγχεύας . . . . ειν τὸν αὐτὸν τόνον, ubi apparet in lacuna excidisse verbum δεῖ cum infinitivo, non quidem eo, quem doctissimus Skrzeczka proposuit, ἀναμένειν, sed potius φυλάσσειν aut τηρεῖν. Nam ἀναμένειν τὸν τόνον ea demum vocabula dici solent, quae, quum ab aliis derivata sint, accentum recipiunt ad eorum unde derivata sunt normam accommodatum; contra φυλάσσειν τὸν τόνον ea, quae quem proprium accentum habent, eundem, quantum quidem per generales regulas licet, constanter retinent, etiamsi ceteroquin varias formae mutationes subierint, veluti συγχεύας, quae forma Apollonio e συγχεύσας facta videbatur, huius accentum servat. Attamen non credo hoc exemplo Apollonium usum esse, quippe in quo propter quantitatem syllabae postremae retrahi accentus nullo modo potuerit: scripsisse eum arbitror συγχεῦαι, tanto magis, quia apud Homerum, unde solent fere exempla peti, illud alterum nusquam extat, quum συγχεῦαι semel certe legatur, Od. VIII, 139. Quod autem dixi de discrimine locutionum ἀναμένειν et φυλάσσειν τὸν τόνον, ne quis temere iactum putet, comprobabo aliquot utriusque locutionis exemplis. Igitur hac ipsa pagina legimus v. 10: τὸ ἄναξ ἀποβαλὸν τὸ ξ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει. p. 577, 13: τὰ συνεμπίπτοντα ὀνοματικῇ πτώσει ἐπιρρήματα τὴν τάσιν τῶν ὀνομάτων φυλάσσει. (scilicet significantur eiusmodi exempla, qualia sunt ταχύ, καλά, ἰδίᾳ, κύκλῳ, quae quum re vera nihil nisi casus nominum sint, Apollonio adverbia sunt casibus congruentia, συνεμπίπτοντα.) p. 582, 8 adiectiva cum α privativo composita si in ος exeunt, accentum retrahunt, sin in ης, φυλάσσει τὸν τόνον, ut ψευδής, ἀψευδής. p. 584, 10, τὸ μὲν ὥς οὐχ ὑποπῖπτον πύσματι τὸν ἴδιον τόνον φυλάσσει. Contra autem p. 581, 8, adverbia in ως a nominibus derivata proprium accentum non habent, ἀναμένει δὲ τὸν πτωτικὸν τόνον, ὅς ἐστιν ἀπὸ γενικῆς πληθυντικῆς. Eadem p. 583, 18 dicuntur ἀναμένειν τὴν τάσιν τὴν ἐν τοῖς πτωτικοῖς. p. 585, 30, adverbia numeralia in χως οὐκ ἀναμένει τόνον ἀλλότριον, ἰδίᾳ δὲ περισπᾶται ἅπαντα. Eodem quo ἀναμένειν sensu etiam ἀναδέχεσθαι τὸν τόνον dicitur, ut p. 581, 6. 8, pro φυλάττειν autem τηρεῖν, p. 570, 22. 586, 27.

P. 549, 27: καθὸ εἴπομεν καὶ τὸ ἀντῶ ἄντα παρακεῖσθαι. Scribendum est τῷ ἀντῶ, sicut infra v. 33, ὑπόδραξ τῷ δέρκω παράκειται. Sic enim constanter hoc verbum usurpari solet in eiusmodi vocabulis, quae tanquam secundaria et ex aliis aliquo modo deflexa esse videntur. Cf. p. 533, 10. 16. 554, 21. 555, 31. 33. 556, 2. 558, 23. 562, 21. Ea autem, unde deflexa sunt, προκείμενα aut προυποκείμενα vocantur, ut p. 580, 23. Io. Alex. p. 35, 35. Eustath. ad Il. p. 43, 33.

P. 551, 9: πρὸς οἷς ὑπάρχει ἡ αὐτὴ σύνταξις τοῦ ὑπιδών τὸ ὑπόδρα, ὡς ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων τὸ αὐτὸ δηλούντων. Scribendum est τῷ ὑπόδρα ἰδών. Hoc enim dicit, utriusque dictionis ὑπιδών et ὑπόδρα ἰδών eandem constructionem esse propterea quod eadem utriusque significatio sit. Πρὸς οἷς est i. q. et praeterea, quemadmodum p. 537, 3. 565, 16. 585, 17. 596, 9. Additur enim hoc argumentum iis, quae ante proposita erant ad refutandam eorum sententiam, qui ὑπόδρα adverbium esse negaverant ex verbo vel δράω vel δέρκω cum praepositione factum. Ad haec igitur argumenta accedit etiam hoc, quod ὑπόδρα ἰδών eodem modo atque ὑπιδών construitur, scilicet quia eadem utriusque significatio est, unde apertum fit, vim verbi ἰδών adverbio ὑπόδρα addito similiter temperari, quam si componatur cum praepositione ὑπό.

P. 552, 32. Disputat Apollonius de ὄφελον, quod aliis proprie adverbium esse videbatur, sed propter formam verbo similem (κατὰ συνεκδρομὴν ῥήματος) ab Homero aliisque etiam per personas declinatum, aliis contra ipsum verbum ex ὤφειλον decurtatum: διὸ καὶ τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου σύνταξιν ἐν παραλληλότητι αὐτὸ τίθησι (Homerus scil.) τῷ εἴθε. Scribendum est κατὰ τὴν τοῦ ἀπαρεμφάτου σύνταξιν, ac deinde οὐκ ἐν παραλληλότητι. Nam ἐν παραλληλότητι (sive ἐκ παραλλήλου) εἴθε et ὄφελον poni ii tantum dicere poterant, quibus utrumque adverbium optandi esse videbatur, velut schol. Arist. Nub. v. 42. schol. Eur.

Med. v. 1.; Apollonius autem ipse alibi (de constr. III, 23 p. 249, 23 sqq.) horum sententiam improbat ideoque (ib. p. 250, 2) istam παραλληλότητα agnoscendam esse negat. Quamquam in hoc de adverbiis libello, utram sententiam veriorem indicet, non diserte exponit: neque in lacuna, quae p. 553, 1 manifesta est, haec expositio periisse videri potest. Nam etiam paullo post, p. 554, 16, dubitanter loquitur. Est autem etiam huius loci scriptura corrupta, ut plane intelligi nequeat: καὶ ὡς ἔφαμεν ἐν τῷ ὤφελον πρὸς ἐνίων κατὰ συνεκδρομὴν γεγονέναι ῥήματος ἐν τῷ ὄφελες ὡς εἰ μὴ τὸ ὤφειλεν ὑποσυγκέκοπται. Scripsisse Apollonium credo: καί, ὡς ἔφαμεν, τὸ ὄφελον [ὑπείληπται] πρὸς ἐνίων κατὰ συνεκδρομὴν γεγονέναι ῥήματος ἐν τῷ ὡς ὄφελες (Il. XVIII, 86. Od. XXIV, 30), εἰ μὴ τὸ ὤφειλον ὑποσυγκέκοπται. Haec saltem intelligi possunt et illius loci contextui conveniunt. — In superiore pagina, 553. 26, pro εἰ δὲ μὴ τὸ τοιοῦτον μὴ παρέπεται scribendum videtur εἴ γε μήν — .

Sequitur disputatio de ἄνεω adverbio, in qua p. 555, 7 Apollonium non μάντεος et ὄφεος, quemadmodum editum est, sed μάντεως, ὄφεως scripsisse ipse loci contextus manifestum facit. Quippe propter atticam ἐπέκτασιν, h. e. propter terminationem ως pro ος, etiam ι penultimae syllabae in ε abiisse ait. — P. 555, 24 dubitari vix potest quin recte Bekkerus scribendum censuerit εἰ δοθείη ἡ γραφὴ σὺν τῷ σ (pro σὺν τῷ ι), δοθείη ἂν καὶ ὄνομα εἶναι τὸ ἄνεως. Scilicet in Homeri loco, quem citavit, Od. XXIII, 93, ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, fuerunt qui ἄνεως scribi vellent, quae scriptura si admittatur concedi posse ait hoc ἄνεως nomen adiectivum esse; sin scriptura illa apud Homerum nullam auctoritatem habeat, sed constet vocem sine σ scribendam esse (εἰ δὲ μηδεμία ἀπόδειξίς ἐστι τῆς τοῦ σ προσθέσεως), dubitari non posse, quin ἄνεω illo loco pro adverbio habendum sit. Ceterum utrum ἄνεω Apollonius an ἄνεῳ cum ι subscripto probaverit, ex hac quae exstat disputatione non satis liquet: hoc tantum constat, vulgo receptam scripturam cum ι fuisse (vid. p. 554, 27. 28. 577, 12. 618, 25), sed alteram, sine ι, non paucis veriorem visam. Cf. Eustath. ad Il. III, 84 et all. Quae autem apud Apollonium p. 556, 1 leguntur: εἴπερ οὖν καὶ τὸ ἄνεῳ ἐκ κοινοῦ γεγονὸς τοῦ ἄναος ἢ ἄνιος ἐπιθετικῶς παραλαμβανόμενον παράκειται ἐπίρρημά τι, σαφὲς ὅτι οὐκ εἰς ω περατούμενον, εἰς δὲ ως, haec nemo non videt corrupta esse. Et partem quidem corruptelae Skrzeczka correxit scribendo εἴπερ οὖν τῷ ἄνεως ἐκ κοινοῦ γεγονότι . . . ἐπιθετικῶς παραλαμβανομένῳ . . . ; sed etiam apodosis corrigenda erat in hunc modum: σαφὲς ὅτι οὐκ εἰς ως περατούμενον, εἰς δὲ ω. Nam adverbium ἄνεως Apollonius non agnoscit, sed tantum in ω, sive absque ι, ut ἀνωτέρω, ἐσωτέρω, sive cum ι, ut τόνῳ, κύκλῳ, quae ipsi adverbia esse videntur.

P. 556, 15 pro καὶ τὰ τούτων παραγωγά scribendum est καὶ τούτων τὰ παραγωγά: non enim de adverbiis ex adverbiis deflexis loquitur, sed de omni adverbiorum derivatorum genere.

P. 557, 12 pro τοῖς ῥήμασι reponendum esse τοῖς σχήμασι iam Skrzeczka monuit: sed etiam in versu proximo pro καὶ γὰρ τὸ εις scribendum videtur καὶ γὰρ τῷ εἴς τὸ — —, et v. 15. καὶ τὸ ἕς pro καὶ τὸ εἰς ες — . Mox v. 20. si quis contulerit v. 26, lacunam esse intelliget, sic fortasse explendam: τὸ πλεονάζον ε ᾠκείωται λέξεσιν [οὐ μόνον ταῖς ἀπὸ συμφώνου, ἀλλὰ καὶ] ταῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις. In exemplis litterae ε pleonastice additae commemoratur etiam ἕεις, ut appareat Apollonium de hac forma non magis quam ceteros

grammaticos*) dubitasse. quam nuper vir doctus, Leo Meyerus, in Kuhnii Sylloge VIII, 129, prorsus damnandam et Hesiodi versum, in quo ea legitur, Theog. 145, haud dubie spurium aut corruptum esse affirmavit. Id mihi nondum liquere fateor, neque originem vocabuli eam, quam Meyerus probare conatur, tam certam esse puto, ut non liceat etiam aliam comminisci, stirpem dico pronominalem eandem, unde ἵ, ἕο et cetera orta sunt**), quae olim cum digamma pronuntiata esse inter omnes constat. Ceterum illud ἕεις praeter Hesiodum non modo is usurpavit, cuius est epigramma in Anthol. Palat. VII, 341 (χῶρος ἕεις), sed etiam Hipponax, siquidem probabiliter Hermannus, Elem. doctr. metr. p. 143, huius versiculum, a Stobaeo Floril. XXIX, 42 servatum, sic scribendum coniecit: χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδ' ἕεις ἀργός. Nec scio an apud Empedoclem Schneidewinus (Philol. VI p. 161.) recte scripserit Σφαῖρος ἕεις.

P. 565 loquitur Apollonius de adverbiis in ᾱ iis, quae propter συνέμπτωσιν cum pluralibus adiectivorum generis neutri etiam eodem atque haec accentu proferantur, ut πυκνά, δεξιά, καλά: πίστις δέ, inquit, τοῦ τὴν συνέμπτωσιν τοῦ τόνου ἐπικρατεῖν τῶν προκειμένων ἐπιρρημάτων τὸ βαρυνθῆναι τὸ πυκνά ἐνδεῆσαν τοῦ ν (h. e. si fiat πύκα), καθὸ ἐξέκλινε τὴν ὁμοφωνίαν. Haec sic dicta sunt, ac si accentus adverbiorum cum adiectivis congruentiam hoc exemplo comprobari velit, quam nec opus fuisse comprobari, nec posse hoc exemplo probari manifestum est. Apparet igitur verba transponenda esse: τὴν συνέμπτωσιν (h. e. congruentiam adverbiorum cum adiectivis) ἐπικρατεῖν τοῦ τόνου (h. e. accentum regere atque efficere, ut ab aliorum in ᾱ desinentium analogia recedat).

P. 566, 21: ἐν ᾧ διειλήφαμεν καὶ περὶ τοῦ ἦτε καὶ πεσατε. Scribendum καὶ τοῦ ἅτε. nam de his duobus dictum fuit p. 558.

P. 567, 31: τὸ ᾱ σημαῖνον εὐχὴν ἐν τῷ ἀπα . . . . Dubitari non potest, quin Callimachi locus citatus fuerit idem, qui etiam ab Hesychio aliisque citatur, videturque fuisse ἃ πάντα συνάγειρας — . Vid. Callimach. fr. no. 322 ap. Ernest. p. 549.

P. 568, 20: ἀφαιρεθὲν τὸ ἐθέλω τοῦ ε τὸ αὐτὸ σημαίνει, τὸ θέλω. Sic haec interpungenda esse recte Skrzeczka monuit; sed etiam quae continuo sequuntur, καὶ ἔτι προσαφειρεθὲν ἐν τῷ λῶ, sic corrigenda sunt: καὶ ἔτι προσαφαιρεθὲν τοῦ θε ἐν τῷ λῶ.

P. 569, 8: εἴτε κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ — — σιαν τοῦ ἐλλείποντος ᾱ. Loquitur de quantitate vocalis ᾱ, quae longa sit in πᾶν monosyllabo, corripiatur in disyllabis, tam in compositis, ut σύμπαν, πρόπαν, quam in forma integriore ἅπαν, in qua primum illud ᾱ, quod in monosyllabo deficit, κατ' ἐντέλειαν accesserit. Itaque de complemento ambigi nequit***).

P. 570, 15: οὕτως καὶ τὸ ἐτᾶν — — — αιον. Lacunam sic explebimus: [ἐν ᾧ ἐκτετάσθαι τὸ α ἀναγκ]αῖον. Quae sequuntur, παραπεμπομένων ἡμῶν καὶ τὸν ὀξὺν τόνον ἀντὶ τοῦ περισπωμένου παραλαβεῖν, non recte intellecta sunt ab Hermanno, cui ad Soph. Philoct. v. 1373. Apollonius in ὠτᾶν ultimam syllabam acui, non circumflecti voluisse videtur. Immo improbari sibi Apollonius ostendit acutum: haec est enim significatio verbi παραπέμπεσθαι.

*) Vid. Herodian. π. μονήρ. p. 18, 30. ibiq. Lehrs. et Lobeck. Pathol. el. 1 p. 60 sq.

**) Cf. quae diximus in Hoeferi nostri sylloge Zeitschr. f. d. Wissensch. d. Sprache 1 p. 258 sq.

***) Occupatam hanc emendationem video a Lehrsio. in N. Ms. Rhen. II p. 354.

cui opponitur προσίεσθαι. Cf. de constr. III, 3 p. 197, 22. I, 29 p. 60, 24. II, 18 p. 136, 5. 21 p. 155, 25. Ceterum ὦτᾶν coniunctim Apollonium scripsisse e p. 569, 14 apparere videtur.

P. 570, 22: καὶ τὸ δάν πλεονάσαν τῷ ō οὐκ ἀντέκειτο. Ferri hoc posse concedo: malim tamen τὸ δοάν scriptum. De hac forma cf. Schol. Dionys. p. 949, 20. Io. Alex. τον. παρ. p. 37, 31.

P. 571, 32. Adverbia in στι omnia credi debent ἀπὸ ῥημάτων παρῆχθαι ἢ καὶ συνυπάρχειν τὰ ῥήματα. Atqui haudquaquam omnia huius formae adverbia a verbis derivari posse p. 572, 15 ostenditur. Itaque scribendum εἰ καὶ συνυπάρχει τὰ ῥήματα, h. e. si verba eiusmodi unde derivari possint, etiam extant. Similiter εἰ καί p. 576, 17 et 20 dicitur.

P. 580, 28: ἔσθ' ὅτε πάθος ἐγγινόμενον ἀμαυροῖ τὰς ἰδιότητας τὸ δεόντως πως σχηματίζεσθαι. Scrib. τοῦ δεόντως π. σ.

P. 583, 7: κατὰ τοῦ γε σεσημείωσεται. Scrib. κατὰ τοῦτό γε.

P. 585, 22: Commemoratur Heraclidae sententia de adverbio αὔτως, ὡς κατὰ στέρησίν ἐστι τοῦ α οὕτως. Scrib. ἐκ τοῦ ἀούτως.

P. 589, 20. Ne secum ipse pugnaret Apollonius, et hoc loco et p. 594, 3 scribendum fuit οἴκονδέ, non οἴκόνδε. Vid. p. 594, 23, et conf. Lehrs. Quaestt. ep. p. 42.

P. 591, 4: μᾶλλον ἄν τις παραδέξαιτο τὸ τόδε ἐπὶ τοπικῶν ἐπιρρημάτων. Scripsisse Apollonium credo ἐπὶ τόπου, ἐπιρρηματικῶς.

P. 594, 5: ἡ διὰ τοῦ δε παραγωγή, οὐκ οὖσα συνδεσμική, ἀποφεύγει τὴν τοῦ συνδέσμου σύνταξιν. Immo τὴν τοῦ συνδέσμου τάσιν, ut et v 8: μεθίσταται τῆς τάσεως τοῦ γε συνδέσμου.

P. 595, 2: ὁ τέ οὐκ ἐδύνατο παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ οὐκ αὐτοτέλειαν ἀπαιτῶν ἕτερον λόγον ἀπῄτει. Pro ἀπαιτῶν, verbo inepto et per errorem librarii e sequenti ἀπῄτει illato, fortasse παριστάνων scribendum est. Nam quod doctissimus Friedlaenderus proposuit (Nicanor. p. 7), ἀποτελῶν, de verbis ad perficiendam sententiam necessariis dicitur, velut de constr. III, 7 p. 210, 9; de coniunctione non perficiente sed copulante sententias vereor ut recte dici possit.

P. 601, 19: φησὶν οὖν ὁ Τρύφων ἰδιαίτερον ὡς τὰ διὰ τοῦ τερος πρωτότυπα διὰ τοῦ ω παράγεται. Aut transponenda verba ὡς ἰδιαίτερον, aut scribendum ἰδιαιτέρως — παράγεσθαι. Nam hoc dixit Trypho, singulare esse ut si ex vocabulis in τερος exeuntibus adverbia per θεν deflecterentur, vocalis ō produceretur. Ἰδιαίτρον pro ἰδιαιτέρως est etiam p. 605, 15: ἰδιαιτερον ἐβαρύνθη τὸ οἴκοθεν καὶ ἄλλοθεν.

P. 602, 14: καὶ ἐπεί, ὡς πρόκειται, ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐάν τε μόνον ῆ, ἐάν τε σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, φυλάσσεται. Deest huius verbi subiectum neque e superiore contextu subaudiri potest. Scripsit Apollonius: τὸ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ō, aut τὸ ō τὸ ἐν τῷ πρωτ.

P. 604, 14. Loquitur de πώμαλα sensu negandi, quemadmodum etiam πόθεν interrogativum verbo postpositum apud Atticos pro negatione usurpetur: ἔγραψας πόθεν; ὅπερ κατὰ τὴν τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα ἐστι καρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον. Relativum ὅπερ quid sibi velit in hoc contextu, nemo dixerit. Igitur aut delendum, aut, quod verius puto, lacuna agnoscenda est, quam expleveris ex Hesychio, ὅπερ ἐστὶν οὐδαμῶς, aut ex Etym. M. p. 698, 49, ὅπερ ἐστὶν ἀντὶ τοῦ οὔ, ubi etiam simile exemplum ἔγραψε πόθεν apponitur.

P. 606, 22: ἀλλὰ τρέψαντά ἐστιν ἢ διὰ τοῦ δε ἐκφερόμενα ἢ διὰ τε. Articulus utique addendus est, τὰ τρέψαντα. Non omnia, de quibus sermo est, adverbia ε in α mutare ait, sed ea tantum, quae per θε aut τε formentur: excipiuntur ergo quae in σε aut δε aut ζε exeunt. — Ib. v. 27: ἐστὶ δὲ καὶ ὑποδείγματα τῶν τοῦ τε. Scrib. τῶν διὰ τοῦ τε, ut v. 23. Eadem praepositio excidit p. 608, 15, ubi νόσφιν dicitur κατὰ στέρησιν [διὰ]τοῦ νο factum. Ibid. v. 11: ὡς γαρ παρὰ τὴν ἰνόφιν φωνὴν τὸ ἶφι συνεκόπη. Qui contextum loci consideraverit, ὡς γάρ alienum esse intelliget. Scribendum aut ὥσπερ aut καὶ γάρ: nam ὡς et καί non raro a librariis confusa esse constat. Vid. Bast. p. 781. 816.

P. 609, 7. Locus corruptissimus, quem transcribere piget, in hunc fere modum restituendus videtur: Τὰ εἰς ω λήγοντα ἐπιρρήματα σημαίνει καὶ τὸ ἐν τόπῳ καὶ τὸ εἰς τόπον (τὴν γὰρ διὰ τοῦ θεν παραγωγὴν ἔχει ἀπὸ τόπου)· λέγω δὲ ὅτι μάλιστα. Ὅσα δὲ ἀπὸ προθέσεων ἐσχηματίσθη, ἰσοσυλλαβεῖ μὲν ταῖς προθέσεσιν, ἐὰν ὦσι δισύλλαβοι, μιᾷ δὲ πλεονάζει, εἰ εἶεν μονοσύλλαβοι. Illud ὅτι μάλιστα cur addiderit Apollonius, patebit e p. 588 et 624. — Deinde v. 17 pro τὰ εἰς θε scrib. τὰ εἰς θα, et v. 18 ποία οὖν ἀλογία, pro ἀπολογία, cum O. Schneidero, N. Mus. Rhen. III p. 447. Cf. p. 619, 12, πῶς οὖν ἄλογον; — Mox v. 28: ὡς προείπομεν τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιρρήματα ἀεὶ ποιότητός ἐστι παραστατικά. Dixit obiter de adverbiis in δον, sed nihil de significatione qualitatis, neque eiusmodi quid ibi excidisse manifestum est. Mutari debet nostri loci interpunctio, ut nova periodus incipiat a verbis τὰ εἰς δον λήγοντα, illud ὡς προείπομεν autem coniungendum cum καὶ ἐπιμέμφονται τὸ καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Nam paullo ante, v. 20, dixerat hoc nonnullis minus rectum visum esse, qui ἔνδον potius dici debuisse censerent.

P. 610, 33. Apollonium non τηλοῖ sed τήλοι scripsisse ipsius disputatio docet.

P. 612, 21. Maiorem hoc loco lacunam esse, sermonemque ab Apollonio factum fuisse de adverbio τώ verissime monuit Lehrsius in N. Mus. Rhen. II p. 340. Nam minus recte Schneiderus, ib. III p. 453, de καθό cogitavit. Dronkium autem, si Lehrsianae disputationis memor fuisset, aliter de hoc loco iudicaturum fuisse credo, quam fecit XII p. 322 sqq.: nam omnia, quae inde a v. 21 usque ad p. 614, 6 sequuntur, recte cohaerent, si de adv. τώ accipiuntur (sic enim. non τῷ, Apollonium scripsisse certum est.) Ceterum illud sine dubio recte a Dronkio animadversum est, non modo omnia, quae inde a p. 616, 19 leguntur, ab hoc de adverbiis libello aliena esse et ad libros de constructione pertinere, id quod iam ante Schneiderus luculenter demonstraverat, sed etiam in superiore libri parte verum ordinem non semel perversum esse, idque non ipsi Apollonio sed alii cuipiam imputandum videri, qui locos ex eius libro excerptos non recte composuerit.

P. 615, 13. Sermo est de adverbiorum loci tribus significationibus, quum aut ubi aliquid sit, aut quo tendat, aut unde proficiscatur indicent. Sed quemadmodum nomina in tribus generibus significandis alia aliter se habeant, sintque nonnulla eorum, quae unum modo genus indicent, ut ἀνήρ, γυνή, alia, quae tria genera, mutata scilicet terminatione, ut καλός, καλή, καλόν, alia, quarum una forma masculinum et femininum, altera neutrum genus, ut ὁ et ἡ ψευδής, τὸ ψευδές, alia denique quarum neutri generis forma nulla sit, sic etiam in horum adverbiorum significatione locali simile quid observandum esse. Ἔστιν

εὑρέσϑαι, inquit, καὶ τὴν τῶν τοπικῶν ἐπιρρημάτων σχέσιν οὐ μόνον μοναδικὴν οὖσαν, ὥστε μὴ καὶ ἐξ ἀκολουϑίας ἐγγίνεσϑαι τὰς ὑπολοίπους σχέσεις τῶν τόπων, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πῆ ἐπιρρήματος. Hactenus omnia sana videntur: comparatur enim πῆ cum nominibus μοναδικοῖς vel μονογενέσι, quippe quum una tantum significatione dici Apollonio videatur, neque per flexiones etiam reliquas duas suscipere posse. Sed quae statim sequuntur, καὶ ἄλλων ὧν παρεϑέμεϑα, sic adiungi nullo modo potuerunt. Apposuerat enim Apollonius tantum ποῦ et formas hinc deflexas πόσε, πόϑι, πόϑεν, quod genus ei non μοναδικὸν videri necesse erat, sed comparandum cum nominibus mobilibus, quae trium generum significationem ἐξ ἀκολουϑίας, mutata scilicet terminatione, recipiant. Deinde quum dixerit οὐ μόνον μοναδικὴν οὖσαν, opponendum fuit huic membro per ἀλλά aut similem coniunctionem aliud genus adverbiorum ad varias significationes flexibilium, quorum mentionem quidem mox factam videmus, verum sic, ut non opponi illis μοναδικοῖς videantur sed cum iis confundi. Itaque post ἐπὶ τοῦ πῆ ἐπιρρήματος excidisse suspicor huiusmodi quid: [ἀλλὰ τοῦ ποῦ ἐπιρρήματος] καὶ [τῶν] ἄλλων ὧν παρεϑέμεϑα ἡ ἐξ ἀκολούϑου προφορὰ τὴν τρισσὴν διάστασιν ποιεῖται κτλ.

P. 619, 30: παντὶ μέρει λόγου παρακολουϑεῖ τὸ διελέγχεσϑαι εἰς ἀκαταλληλότητα, ὅταν ἑτέρα τις χρῆσις ᾖ κατ' ἰδίαν μόνον σημασίαν. Immo, opinor, μὴ κατ' ἰδίαν aut παρ' ἰδίαν μόνον σημασίαν.

P. 620, 17: τὰ διὰ τοῦ σ̄ ἐκφερόμενα. Loci contextus docet τὰ διὰ τοῦ σ̄ε̄ ἐκφερόμενα scribendum esse. — Ibid. v. 23: ὧν καὶ τὴν ταυτότητα ἀναδέχονται. Loquitur Apollonius de adverbiis in σε, eodem quo cognata in ϑεν accentu pronuntiatis (v. 18); ideo scribendum puto τὴν ταυτότητα τῆς τάσεως aut τοῦ τόνου.

P. 621, 9: δεδείξεται γὰρ καὶ τὴν ἐκ τόπου σχέσιν δηλοῦν τὸ αὐτὸ τοῖς ἀφ' ὧν ἐσχηματίσϑη. Schneiderus, M. Rh. III p. 446, volebat τό τε αὐτό: id mihi a mente Apollonii alienum videtur. Loquitur enim de formis in ϑεν iis, quae non significent τὴν ἐκ τόπου σχέσιν neque omnino pro adverbiis haberi debeant, de quibus etiam p. 598, 19 sqq. dictum est, diciturque infra, p. 623, 11. Scribendum igitur: μὴ τὴν ἐκ τόπου σχέσιν δηλοῦν, τὸ δὲ αὐτὸ κτλ.

P. 622, 17. Formarum doricarum εἶ, πεῖ, αὐτεῖ commemoratio ab huius loci tenore aliena est: aptius collocabitur p. 923, 11. Non minus alienum est, quod v. 19 de accentu vocis ὅπου dicitur. His remotis reliqua recte cohaerent.

P. 624, 13: ὅτι μᾶλλον ἀποκοπή ἐστι τοῦ ἐκεινόϑι. Quum in praecedentibus de formis ἐκεῖϑεν et ἐκεῖϑι dictum sit, nemo non haec quoque de harum alterurtra dici suspicetur. Atqui non hoc velle Apollonium sequentia demonstrant, οὐ γὰρ τοῦ ἐκεῖϑεν, ἐπεὶ κἂν τὴν ἐκ τόπου σχέσιν ἐσήμαινεν, quae manifestum est ad ἐκεῖ pertinere: hoc enim nunquam τὴν ἐκ τόπου σχέσιν significat, videbaturque Apollonio ex ἐκεῖϑι, hoc autem rursus ex ἐκεινόϑι decurtatum. Cf. p. 573, 21. 601 in. Itaque scripsisse Apollonium credo: ὅτι μᾶλλον ἀποκοπή ἐστι τὸ ἐκεῖ τοῦ ἐκεινόϑι. Et video nunc hanc emendationem iam a Lehrsio occupatam esse, N. Mus. Rh. II p. 340.

Scrib. Gryphiswaldiae a. d. VII Id. Iul. MDCCCLX.

I) SCHOLAE THEOLOGORUM.

1) PROFESSORUM ORDINARIORUM.

Dr. H. F. REUTER, P. P. O. DEC.

I) Publice 1) historiam ecclesiasticam aetatis recentioris enarrare perget die Saturni h. XI; 2) theologiam symbolicam tradet quinquies h. X. — II) In seminario exercitationes ad historiam ecclesiasticam pertinentes moderabitur die Lunae h. VI—VIII vesp.

Dr. I. G. L. KOSEGARTEN, P. P. O.

I) Publice 1) Archaeologiam Hebraeorum tradet quater per hebd. h. XII; 2) elementa linguae arabicae die Mercurii hora II exponet. — II) Privatim libros propheticos Hoseae et Habacuci interpretabitur quater per hebd. hora II. — III) Praeterea exercitationes hebraeas seminarii theologici die Saturni hora II moderabitur.

Dr. A. TH. F. SCHIRMER, P. P. O.

I) Publice epistolam Pauli ad Romanos interpretabitur quater per hebd. hora X. — II) Privatim theologiam practicam delineabit quater per hebd. hora IX.

Dr. C. A. T. VOGT, P. P. O.

I) Publice Encyclopaediam theologicam tradet semel p. h. h. III. — II) Privatim dogmaticen evangelicam docebit quinquies per hebd. h. XI. — III) Seminarii theologici sodales in interpretatione N. T. exercebit d. Martis h. VI; Progymnasmata homiletica diriget die Merc. h. III et IV.

Dr. F. G. GASS, P. P. O.

I) Publice Evangelium Lucae interpretabitur quater per hebd. hora IX. — II) Privatim historiae ecclesiasticae partem priorem enarrabit quotidie hora X. — III) Praeterea exercitationes seminarii theologici ad dogmatum historiam et dogmaticen pertinentes moderari perget die Ven. hora V.

2) PROFESSORIS EXTRAORDINARII.

Dr. H. A. HAHN, P. P. E.

I) Publice 1) Introductionem historicam et criticam in libros Vet. Testamenti canonicos tradet quater per hebd. h. IV; 2) Exercitationes ad interpretationem Vet. Testamenti pertinentes moderabitur semel per hebd. h. postm. def. — II) Privatim Vaticinia Jesaiae Cpp. I—XXXIX interpretabitur quater per hebd. h. V.

3) PRIVATIM DOCENTIS.

A. KLOEPPER, THEOL. LICENT.

I) Gratis utramque Pauli apostoli epistolam ad Thessalonicenses interpretabitur bis per hebd. hora XII; II) Privatim Introductionem in libros Novi Testamenti tradet quater per hebd. hora XI.

II) SCHOLAE IURECONSULTORUM.

1) PROFESSORUM ORDINARIORUM.

Dr. C. TH. PÜTTER, p. p. o. dec.

I) Publice de iure matrimonii disputabit die Sat. horis XI et XII. — II) Privatim 1) ius ecclesiasticum docebit brevi eius praemissa historia quinis per hebd. lectionibus hor. XII; 2) Encyclopaediam et methodologiam iuris, duce libro suo: „Inbegriff der Rechtswissenschaft, Berlin 1846“ quinquies hor. XI docebit.

Dr. F. A. NIEMEYER, p. p. o.

I) Publice repetitorium de iure hereditario habebit semel per hebd. hor. XI. — II) Privatim ius hereditarium tradet quater per hebd. hor. XI.

Dr. A. F. BARKOW, p. p. o.

I) Publice de iure dotium disseret die Sat. hor. XI. — II) Privatim pandectas quotidie docebit hora IX et X.

Dr. E. J. BEKKER, p. p. o.

I) Publice de ordine iudiciorum privatorum apud Romanos disseret bis per hebd. hor. XI. — II) Privatim institutiones, historiam, antiquitates iuris Romani tradet denis per hebd. hor. IX, X et XI. — III) Privatissime sed gratis exercitationes seminarii iuridici moderari perget semel per hebd. hor. V et VI.

Dr. A. ANSCHÜTZ, p. p. o.

I) Gratis, sed privatissime in seminario iuridico exercitationes practicas instituet et relatorium sive artem ex actis iudicialibus referendi tradet semel per hebd. hor. V et VI. — II) Privatim 1) historiam iuris Germanici quinquies per hebd. hor. IX tradet; 2) ius publicum Germaicum quinquies per hebd. hor. X docebit.

2) PROFESSORIS EXTRAORDINARII.

Dr. C. F. W. I. HAEBERLIN, p. p. e.

I) Publice ius feudale die Saturni hor. IV et V. — II) Privatim 1) ius Germanicum privatum decies per hebd. hor. IX et X; 2) processum criminalem quaternis scholis hor. XI docebit.

3) PRIVATIM DOCENTIS.

Dr. F. A. A. FOERSTER, pr. doc.

I) Gratis doctrinam de concursu creditorum secundum ius commune et Borussicum exponet semel hor. III. — II) Pivatim ius privatum Borussicum tradet quinquies hor. III.

II) SCHOLAE MEDICORUM.

1) PROFESSORUM ORDINARIORUM.

Dr. H. HAESER, p. p. o. dec.

I) Publice tradet historiam medicinae die Lunae et Jov. hora V. — II) Privatim pathologiam generalem docebit hora XII.

Dr. C. A. S. SCHULTZE, p. p. o.

I) Publice anatomen pathologicam systematis nervorum demonstrationibus praeparatorum musei publici et proprii coniunctam tradet die Veneris hor. IX. — II) Privatim angiologiam et neurologiam corporis humani diebus Lun., Martis, Mercurii et Jovis hor. IX docebit.

Dr. H. A. BARDELEBEN, p. p. o.

I) Publice akiurgiam docebit diebus Veneris et Saturni hor. VIII. — II) Privatim 1) chirurgiam specialem, diebus Lunae, Martis, Mercurii, Jovis hor. VIII; 2) exercitationes clinicas chirurgicas et ophthalmiatricas quotidie inde ab hor. X et dimidia usque ad XII moderabitur.

Dr. JULIUS BUDGE, p. p. o.

I) Publice anatomiam organorum sensuum die Saturni hor. XII. — II) Privatim 1) osteologiam, syndesmologiam et splanchnologiam hor. X docebit; 2) exercitationes anatomico-practicas h. XI—I et II—IV moderabitur.

Dr. H. C. A. PERNICE, p. p. o.

I) Publice de morbis neonatorum die Vener. h. III. — II) Privatim 1) theoriam artis obstetriciae die Mart., Merc., Jovis hor. III docebit; 2) exercitationes obstetricias clinicas et policlinicas, cum exercitationibus in phantomate coniunctas moderabitur sexies hor. XII; 3) medicinam forensem ter per hebd. hor. V.

Dr. H. RUEHLE, p. p. o.

I) Publice psychiatriam generalem tradet die Martis hora V. — II) Privatim 1) pathologiae et therapiae specialis partem alteram docebit, quinquies hora IV; 2) exercitationes medicas clinicas et policlinicas moderabitur sexies per hebd. hora IX—X et dim.

2) PROFESSORUM EXTRAORDINARIORUM.

Dr. F. LAURER, p. p. e.

I) Publice artem formulas medicas praescribendi docebit diebus Mercurii et Saturni hora VIII. — II) Privatim 1) toxicologiam tradet dieb. Lunae, Jovis et Veneris hora IX; 2) pharmacologiam generalem exponet diebus Mercurii et Saturni hora IX.

Dr. C. F. EICHSTEDT, p. p. e.

I) Publice operationes obstetricias instituet diebus Martis et Jovis hora II. — II) Privatim de arte obstetricia disseret diebus Lunae, Mercurii, Veneris hora II.

Dr F. GROHÉ, p. p. e.

I) Publice de morbis mammae disseret d. Veneris hor. V. — II) Privatim 1) anatomiae pathologicae specialis part. prior. tradet d. Lun., Mart., Merc. et Jov. hor. V; 2) cursum anatomes et histologiae pathologicae nec non artis cadavera morbosa secandi instituet quater per hebd. diebus Mart., Merc., Jov. et Ven. hor. XII.

3) PRIVATIM DOCENTIUM.

Dr. G. HAECKERMANN, priv. doc.

I) Publice de politia medica disseret diebus Martis et Saturni hora V. — II) Privatim de medicina forensi diebus Lunae, Mercurii et Veneris hora V.

Dr. A. BENGELSDORFF, priv. doc.

Publice de nutrimentis eorumque usu diaetetico disseret dieb. Mercur. et Saturn. hor. IX.

Dr. H. ZIEMSSEN, priv. doc.

I) Publice repetitorium de pathologia et therapia speciali instituet bis per hebd. h. II. — II) Privatim 1) exercitationes practicas de diagnostice physica moderabitur ter per hebd. horis vespert. VI et VII; 2) de morbis cutis disseret cum demonstrationibus practicis, ter per hebd. hora III.

Dr. R. SCHIRMER, priv. doc.

I) Publice physiologiam visus tradet die Mercurii h. IV. — II) Privatim exercitationes ophthalmoscopicas moderabitur dieb. Martis et Veneris hor. VI.

IV) SCHOLAE PHILOSOPHORUM.

1) PROFESSORUM ORDINARIORUM.

Dr. A. H. A. I. MUENTER, p. p. o. dec.

I) Publice 1) seminarii zoologico-botanici exercitationes moderari perget die Mart. h. VI; 2) mycologiam docebit bis per hebd. h. def. — II) Privatim 1) zoologiam generalem et specialem tradet, iunctis demonstrationibus, sexies per hebd. h. V; 2) botanicen medicam et pharmacognosiam botanicam tractabit quater per hebd. h. def.

Dr. G. F. SCHOEMANN, p. p. o.

I) Publice Plutarchi vitam Agidis tractabit cum seminarii philologici sodalibus dieb. Merc. et Sat. hor. XI. — II) Privatim 1) Syntaxin linguae latinae exponet dieb. Lun., Mart., Jov. et Ven. hor. X; 2) Plautinam militem gloriosum interpretabitur dieb. Merc. et Sat. hor. X.

Dr. I. A GRUNERT, p. p. o.

I) Publice trigonometriam planam et sphaericam eiusque applicationem ad geodaesiam et astronomiam dieb. Merc. et Sat. h. X docebit. — II) Privatim 1) calculum integralem eiusque applicationem ad geometriam dieb. Lunae, Martis, Jovis et Veneris, h. XI; 2) staticen iisdem dieb. h. X tradet; 3) exercitationes societatis mathematicae moderari perget dieb. Merc. et Sat. h. XI.

Dr. F. L. HUENEFELD, p. p. o.

I) Publice examinatorium de rebus chemicis et mineralogicis habebit hor. definiendis. — II) Privatim 1) oryctognosiam (mineralogiae partem primam) tradet dieb. Merc. et Jovis h. II; 2) chemiam analyticam docebit dieb. Lunae et Martis hor. II.

Dr. E. BAUMSTARK, p. p. o.

I) Publice curandam publicam securitatem docebit die Martis horis IV—VI. — II) Privatim de redituum publicorum administratione disseret, diebus Jovis et Veneris, horis IV—VI.

Dr. A. HOEFER, p. p. o. rector.

I) Publice linguam Sanscriticam secundum J. Opperti grammaticam (Berol. 1859) docebit et Anthologiam suam sanscr. explicabit diebus Lunae et Jovis h. XII. — II) Privatim et libellum suum nuper editum „Gothisch-althochd. Sprachproben“, et Simrockii Anthol. germ. interpretari perget diebus Martis, Mercurii et Veneris h. XII. — III) Privatissime exercitationes etymologicas moderabitur semel per hebd. h. def.

Dr. F. C. O. de FEILITZSCH, p. p. o.

I) Publice exercitationes physicas moderabitur die Lun. h. VI—VIII. — II) Privatim physicam experimentalem universalem docebit quotidie hora XII.

Dr. M. HERTZ, p. p. o.

I) Publice in seminario philologico Horatii carmina sodalibus interpretanda proponere perget, d. Merc. h. VIII—X. — II) Privatim 1) Sophoclis Antigonam exponet d. Lun., Mart., Jov. h. VIII; 2) Horatii satiras praemissa isagoge in Horatii vitam et scripta enarrabit iisdem dieb. h. IX.

Dr. A. H. BAIER, p. p. o.

I) Publice de ratione quae inter rempublicam et ecclesiam christianam intercedit disseret, semel per hebd. die Sat. h. XII. — II) Privatim 1) psychologiam et anthropologiam docebit quater per hebd. h. IV; 2) ius naturale tradet quater per hebd. hor. III; 3) philosophiam religionis docebit ter per hebd. h. XII.

Dr. A. SCHAEFER, p. p. o.

I) Publice historiam saeculi XVIII tradet dieb. Lunae, Martis, Jovis, Ven. h. III. — II) Privatim historiam romanam exponet iisdem dieb. h. XI. — III) Privatissime et gratis exercitationes societatis historicae moderari perget die Mercurii h. V.

Dr. J. F. L. GEORGE, p. p. o.

I) Publice recentioris inde a Kantio philosophiae historiam tractabit dieb. Merc. et Sat. hor. III. — II) Privatim 1) logicen docebit quater p. hebd. d. Lun., Mart., Jov., Ven. h. III; 2) universam philosophiae historiam tradet quater per hebd. iisdem dieb. hor. IV. — III) Privatissime et gratis societatis philosophicae consessus moderari perget bis per hebd. diebus Merc. et Saturn. hora IV.

Dr. H. LIMPRICHT, p. p. o.

I) Publice capita selecta artis chemicae tractabit semel per hebd. die Ven. hor. VIII—X. — II) Privatim 1) Chemiam organicam quater per hebd. dieb. Lun., Mart., Merc., Jov. h. VIII tradet; 2) praxin chemicam tricenis horis p. h. docebit; 3) exercitationes chemicas analyticas quaternis horis die Sat. instituet.

2) PROFESSORUM EXTRAORDINARIORUM.

Dr. C. A. HASERT, p. p. e.

I) Publice anthropologiam ad principia paedagogices et artis pueros instituendi perpetuo spectantem tradet bis per hebd. hor. V. — II) Privatim 1) artem instituendi religione christiana docebit ter per hebd. hor. V; 2) societatis paedagogicae studia moderari perget.

Dr. F. F. C. E. SUSEMIHL, p p. e.

I) Publice Lucretii librum secundum interpretabitur bis per hebd. hor. definiendis. — II) Privatim historiam philosophiae antiquae docebit quinquies per hebd. hora V.

Dr. C. HOPF, p. p. e.

I) Publice de Macchiavellio eiusque tempore disseret et librum eius, qui „Il principe“ inscribitur, interpretabitur d. Merc. et Sat. hora XII. — II) Privatim historiam medii aevi narrabit, d. Lun., Mart., Jov., Ven. hor. XII. — III) Privatissime et gratis diplomaticen tradet bis per hebd. hor. definiendis.

Dr. H. P. C. SCHILDENER, p. p. e.

I) Publice historiam philosophiae recentioris tradet bis per hebd. — II) Privatim logicen docebit quater per hebd. hor. def.

3) PRIVATIM DOCENTIUM.

Dr. C. TH. PYL, priv. doc.

I) Publice historiam artis scenicae tradet ter h. XI. — II) Privatim mythologiam graecam docebit ter h. XI. — III) Privatissime sed gratis moderabitur studia societatis archaeologicae, atque disputationes de artibus medii recentiorisque aevi bis h. XII.

Dr. C. JESSEN, priv. doc.

I) Publice disseret de cryptogamis bis per hebd. hor. def. — II) Privatim botanices historiam tradet bis per hebd. hor. definiendis.

Dr. G. AHLWARDT, priv. doc.

I) Publice 1) Arabicam bis vel ter per hebd.; 2) Syriacam linguam docebit, bis per hebd. — II) Privatim 1) Librum historicum V. T. interpretandum proponet, simulque leges linguae hebraicae grammaticas exponet, bis per hebd.; 2) Hoseae vaticinia interpretabitur, bis per hebd.

4) RECENTIORES LINGUAS DOCENTIS.

Dr. BERNH. SCHMITZ, Lect.

I) Publice 1) Voltarii historiam, Siècle de Louis XIV (ed. Genouille) recitabit atque sermone franco-gallico interpretabitur, dieb. Mercurii et Saturni h. II; 2) elementa linguae anglicae, una cum lectione opusculi a Macaulay compositi quod „William Pitt" inscribitur, tradet dieb. Merc. et Sat. h. III. — II) Privatim de vita et operibus Shakespearii disputabit dieb. Mart. et Ven. h. V. — III) Privatissime ad scholas franco-gallicas atque anglicas, imprimis ad exercitationes locutionis stylique instituendas operam suam offert. Praeterea scholas de grammatica italica, una cum lectione operis „Della Storia d'Italia Sommario" a Cesare Balbo compositi, habendas proponit.

ARTIUM MAGISTRI.

G. TITEL, Prof., artem delineandi tradet diebus Mercurii et Saturni horis II—IV.

G. BEMMANN, concent. music. director. I) Publice 1) cantum ecclesiasticum docebit bis per hebd. hor. definiendis; 2) exercitationes chori academici moderabitur bis per hebd. hor. VI—VIII; 3) de liberi, qui dicitur, styli generibus et formis. — II) Privatim commilitonibus offert cantandi lectiones.

INSTITUTA PUBLICA.

Bibliotheca academica, cui praesunt SCHOEMANN Prof., AHLWARDT Dr. et J. LOOSE Custos, dieb. Lun., Mart., Jov. et Ven. hora XI—I, dieb. Merc. et Saturni hor. II et III studiosis patebit.

Museum literarium curant Professores GASS, BARKOW, HAESER, HOEFER, de FEILITZSCH.

Seminarii theologici exercitationes reguntur ab ORDINE THEOLOGORUM.

Societatis homiletico-catecheticae studia ac labores moderabitur VOGT Prof.

Seminarii iuridici exercitationes moderabuntur BEKKER Prof., et ANSCHUETZ Prof.

Theatrum anatomicum administrat BUDGE Prof., adiutore SOMMER Dr., qui Prosectoris munere fungitur.

Museo anatomico praepositus est BUDGE Prof., adiutore SOMMER Dr.

Societatis physiologicae exercitationes moderabitur BUDGE Prof.

Instituto pathologico-anatomico praepositus est GROHÉ Prof.

Nosocomio universitatis praesunt BARDELEBEN Prof. et RUEHLE Prof. — Administratore TIEDE, — calculatore STEMPEL, — assistentibus Dr. HEINEKE et Dr. MARMÉ, — adiutoribus REIS et BERTOG.

Instituti clinici medici curam habet RUEHLE Prof., adiutore ZIEMSSEN Dr.

Instituti clinici chirurgici et ophthalmiatrici curam habet BARDELEBEN Prof., adiutore SCHIRMER Dr.

Instituti obstetricii curam habet PERNICE Prof., adiutore SCHMIDT Dr.

Instrumenta, quae ad physicen pertinent, custodit de FEILITZSCH Prof., adiutore FRAUENSTEIN.

Instrumenta astronomica custodit GRUNERT Prof.

Museo botanico praepositus est MUENTER Prof.

Museum zoologicum curant MUENTER Prof., CREPLIN Dr. Custos et Conservator, FINKE adiutor.

Hortum botanicum curant MUENTER Prof., DOTZAUER Inspector.

Museo mineralogico praepositus est HUENEFELD Prof.

Institutum chemicum moderatur LIMPRICHT Prof.

Seminarii philologici sodalibus scriptores utriusque linguae interpretandos proponent ceterasque exercitationes ex more moderari pergent SCHOEMANN Prof. et HERTZ Prof.

Gypsothecae et antiquitatum museo praeest HERTZ Prof.

Societati latinae praeest HERTZ Prof.

Societati historicae praeest SCHAEFER Prof.

Societatis mathematicae exercitationes moderari perget GRUNERT Prof.

Societatis paedagogicae studia moderabitur HASERT Prof.

Societatis archaeologicae studia moderabitur PYL Dr.

SCHOLAE
IN
ACADEMIA CAMERALI ET GEORGICA HILDENSI
HABENDAE.

1) Introductionem in studia academica tradet Dr. BAUMSTARK, Prof. et Dir., ineunte semestri horis XII—XIV adhuc definiendis.

2) Redituum publicorum administrationem docturus est IDEM diebus Lunae et Mercurii h. IV—VI.

3) Introductionem encyclopaedicam in ius georgicum tradet Dr. HAEBERLIN, Prof., die Merc. hor. X—XII.

4) Instrumenta et machinas rei rusticae explicabit Dr. SEGNITZ, Prof., die Lunae horis II—IV.

5) Rei rusticae administrationem et artem computandi accepta et impensa in re rustica traditurus est IDEM diebus Veneris et Saturni horis X—XII.

6) Exercitationes in computationibus ad rem rusticam spectantibus et conversationes de rebus rusticis praeibit IDEM die Jovis horis V—VII.

7) De bubuli cura exponet Dr. ROHDE, Consil. Oecon., die Veneris horis II—IV.

8) Curam ovilli docebit IDEM die Jovis horis X—XII.

9) De administratione rei rusticae Hildensis academicae exponet simulque commilitones de re rustica administranda practice instituet IDEM die Mercurii hora III.

10) Demonstrationes practicas et exercitationes in re rustica habebit IDEM diebus et hor. definiend.

11) Conservandam valetudinem animalium domesticorum mammalium docebit Dr. FUERSTENBERG, Veterinarius Provinciae Regius, die Veneris horis VIII—X.

12) Horti, imprimis olitorii, curam et artem topiariam docebit ZARNACK, Hortul. Acad., d. Jovis hor. II—IV.

13) Rei saltuariae administrandae principia docebit WIESE, Rei Saltuariae Magister, dieb. Martis et Veneris horis IV—VI.

14) De technologia oeconomica exponet Dr. TROMMER, Prof., dieb. Merc. et Saturni hor. VIII—X.

15) Demonstrationes practicas in officinis technico-oeconomicis Academiae et extraneis instituet IDEM diebus et horis adhuc definiendis.

16) Anatomiam et physiologiam animalium domesticorum mammalium docebit Dr. FUERSTENBERG, Veterinarius Provinciae Regius, diebus Lunae et Martis horis VIII—X.

17) Chemiam anorganicam experimentalem tradet Dr. TROMMER, Prof., diebus Lunae et Martis horis X—XII.

18) Chemiam analyticam docebit et exercitationes in laboratorio chemico praeibit IDEM diebus Martis et Veneris horis II—VI.

19) Historiam naturalem animalium rei rusticae obnoxiorum et morbos plantarum explicaturus est Dr. JESSEN, die Saturni hora II.

20) De anatomia et physiologia plantarum disseret IDEM die Jovis et Veneris horis VIII—X.

21) Exercitationes microscopicas in anatomia plantarum instituet IDEM dieb. et hor. adhuc definiend.

22) Aedificia rustica exstruenda docebit MUELLER, Archit. Reg., die Lunae horis IV—VI.

23) Stereometriam practicam, trigonometriam planam, et arithmetices capita selecta tradet Dr. GRUNERT, Prof., die Jovis hor. II—IV.

24) Mechanicen et doctrinam de machinis docebit IDEM die Martis horis II—IV.

Praeterea HEIDEN, Dr., privatim vel de laetaminibus semel per hebd. et de chemia analytica semel per hebd. disseret, vel de laetaminibus expositurus et chemiam anorganicam repetiturus est.

INSTITUTA SPECIALIA ACADEMIAE HILDENSIS.

Bibliothecae academicae, quae studiosis diebus Mercurii et Saturni per semestre hibernum hora I et per semestre aestivum hora XI patebit, praeest Dr. JESSEN.

Musaeum literarum Academiae regit IDEM.

Musaeo proplasmatum suppellectilis rusticae praeest Dr. SEGNITZ, Prof.

Collectis instrumentis rusticis praeest Dr. ROHDE, Consil. Oeconom.

Institutum chemicum, apparatum physicalem, et musaeum mineralogicum moderatur Dr. TROMMER, Prof.

Musaeo zoologico et botanico, instituto microscopico, collectis seminibus, fructibus et pomorum proplasmatibus praeest Dr. JESSEN.

Musaeis anatomicis et veterinariis praepositus est Dr. FUERSTENBERG, Veterinarius Provinciae Regius.

Hortum botanicum curant Dr. JESSEN, Praepositus, et ZARNACK, Hortul. Acad.

Seminarium et plantaria pomorum, hortum olitarium, et agrum rei rusticae experimentis emendandae inservientem curat ZARNACK, Hortul. Acad.

SCHOLAE INDICE HORARIO DESCRIPTAE.

HOR.	THEOLOGICAE.	IURIDICAE.	MEDICAE.	PHILOSOPHICAE.
VIII.			Chirurgia specialis, quater. Akiurgia, bis. Ars form. med. praescr., bis.	Capita selecta art. chem., semel. Chemia organica, quater. Semin. philol. Horat. carm., semel. Sophoclis Antigone, ter.
IX.	Evangel. Lucae, quater. Theol. pract., quater.	Institutiones, histor., antiq. Rom., quater. Pandectae, quotidie. Historia iuris Germanici, quinquies. Ius German. privatum, quinquies.	Angiologia et Neurologia, quater. De nutrimentis et diaetetice, bis. Anatomia pathologica systematis nervosi, semel. Pharmacologia generalis, bis. Toxicologia, ter. Exercitationes medicae clinicae et policlinicae, sexies.	Cap. sel. art. chem., semel. Semin. philol. Horat. carm., semel. Horatii satirae, ter.
X.	Histor. eccles. pars I, sexies. Theolog. symbol., quinquies. Ep. ad Romanos datae int., quater.	Institutiones, histor., antiq. Rom., quater. Pandectae, quotidie. Ius Germanicum privatum, quinquies. Ius Germanicum public., quinquies.	Osteologia, Syndesmologia et Splanchnologia, sexies. Exercitationes medicae clinicae et policlinicae, sexies. Exercitat. chirurgicae et ophthalmiatricae clinicae, sexies.	Statice, quater. Exercit. soc. mathem., bis. Synt. ling. lat., quater. Plauti miles glor., bis.
XI.	Theol. dogm. evang., quinquies. Introd. in Nov. Test., quater. Hist. eccles. recentissima, semel.	Encyclopaed. et methodologia, quinquies. Institutiones, histor., antiq. Rom., bis. Ordo iudiciorum privator. Rom., bis. Ius heriditarium, quater. Repetitorium eius iuris, semel. Ius dotium, semel. Processus criminalis, quater.	Exercitationes anatomicae, sexies. Exercitationes chirurgicae et ophthalmiatricae clinic., sexies.	Trigonom. pl. et sphaer., bis. Calc. integr., quater. Histor. rom., quater. Semin. philol. Plut. vita Agidis, bis. Hist. art. scen., ter. Mytholog. graeca, ter.

SCHOLAE INDICE HORARIO DESCRIPTAE.

HOR.	THEOLOGICAE.	IURIDICAE.	MEDICAE.	PHILOSOPHICAE.
XII.	Archaeol. hebraica, quater. Epist. ad Thessalon. interp., bis.	Ius ecclesiasticum, quinquies. Ius matrimon., semel.	Anatomia organorum sensuum, semel. Exercitationes anatom., sexies. Pathologia generalis, sexies. Cursus anatomico-pathologicus, quater. Exercitationes obstetriciae clinicae, sexies	De rat. inter rempubl. et eccl. christ. interc., semel. Religionis philosoph., ter. Phys. experiment., sexies. De Macchiavellio, bis. Histor. medii aevi, quater. Lingua Sanscrit., bis. Simrockii anthol. germ., ter. Stud. societ. archaeol., bis.
II.	Hoseae et Habac. prophet. interp., quater. Exercitt. ad Vet. T. pert., semel.		Exercitatiores anatomicae sexies. Repetitorium de pathologia et therapia speciali, bis. Theoria art. obstetric. (Dr. Eichstedt) ter. Operationes obstetric., bis.	Oryctognosia, bis. Chemia analytica, bis. Voltarii hist. „Siècle de Louis XIV", bis.
III.	Progymnasmata homil., semel.	Ius privatum Borussicum, quinquies. Concursus creditor. comm. et Boruss.	Exercitationes anatomicae, sexies. De morbis cutis, ter. Theoria art obstetric. (Dr. Pernice), ter. De morbis recens natorum, semel.	Ius naturale, quater. Logice, quater. Hist. philos. recent. Hist. saec. XVIII., quater. Elementa ling. angl., bis.
IV.	Introd. in lib. Vet. Test. canon, quater. Progymn. homil.	Ius feudale, semel.	Physiolog. visus, semel. Pathologia et therapia specialis, quinquies.	Psychologia et anthropologia, quater. Univ. philos. histor., quater. Exercitt. soc. philos., bis. De curanda publ. securitate, semel. De redit. publ. administr., bis.
V.	Jesaiae interp., quater. Exercitt. ad Th. dog. et hist. dog. pert., semel.	Ius feudale, semel Seminarium iuridic. Rom., semel. Exercitationes pract. et relator., semel	De morbis mammae, semel. Psychiatria generalis, semel. Anatomia pathologica specialis, quater. Historia medicinae, bis.	Historia philos. antiq., quinquies. Anthropologia, bis. Ars inst. relig. christ., ter. Zoologia gen. et spec., sexies. Exercitt. soc. hist., semel.

SCHOLAE INDICE HORARIO DESCRIPTAE.

HOR.	THEOLOGICAE.	IURIDICAE.	MEDICAE.	PHILOSOPHICAE.
V.			De politia medica, bis. De medicina forensi, ter (Dr. Pernice). De medicina forensi, ter (Dr. Haeckermann).	De curand. publ. secur., semel. De redit. publ. administr., bis. De vita et oper. Shakesp., bis.
VI.	Exercitt. ad hist. eccl. pert., semel. Exercitt. ad N. T. pert., semel.	Seminarium iuridic. Rom., semel. Exercitationes pract. et relator., semel.	Exercitationes diagnosticae, ter. Exercitat. ophthalmoscopicae, bis.	Exercitt. phys., semel. Semin. zool.-bot., semel. Exercitt. chori acad., semel.
VI. et VII.			Exercitationes diagnosticae, ter.	
VII.	Exercitt. ad hist. eccl. pert.			Exercitatt. physic., semel. Exercitt. chori acad., semel.
HORIS DEFINIENDIS.				Logice, quater. Hist. philos. recent., bis. Soc. paedag. studia. Examinat. de reb. chem. et mineral. Praxis chemic. hor. tricen. Exercitt. chem.-anal., quater. Bot. med. et pharmac., quater. Mycologia, bis. De cryptog. bis. Botan. hist., bis. Diplomatice, bis. Exercitatt. etymol., semel. Lucretii liber II, bis. Syriac. ling., bis v. ter. Arab. ling., bis v. ter. Interpr. libr. hist. V. T., bis. Hoseae vatic., bis. Schol. fr. gall. angl. et ital. Cantus eccles., bis. De styli gen. et form. Cantandi lectiones.